Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν χρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς νεῖν χάριν ἡμῶν ἐκπαιδεύσεις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς νοῦς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ὴν οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ός | *Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουνίου 1928* | *Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 27*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*)*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ' (Συνέχεια)

Λεγόταν Ὑβόννη Λεγκράν. Μιὰ δυὸ φορὲς ποὺ ἔτυχε νὰ συναντηθοῦν οἱ ματιές τους, ἡ Ζίνα τῆς χαμογέλασε φιλικά.

Στὸ διάλειμμα, ἡ κυρία Ἐριὼ πῆρε τὴ νεοφερμένη ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ἔφερε κοντὰ στὴ Ζίνα κι' ὕστερα παρουσίασε τὴ μιὰ στὴν ἄλλη.

Ἡ Ὑβόννη Λεγκράν ψιθύρισε:

—Ξέρω ποιὰ εἶσθε, δεσποινίς. Μεγάλη μου τιμὴ νἆμαι φιλενάδα σας.

Ἡ μικρὴ ἔκπτωση Βασίλισσα ἀπάντησε ἁπλά:

—Δὲν εἶμαι τίποτα παραπάνω ἀπ' τὶς ἄλλες. Μά, ἂν θέλετε νὰ γίνουμε φίλες, αὐτὸ θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν λόγια ἐθιμοτυπίας. Στὰ χείλη τους ὅμως εἶχαν ἕνα χαμόγελο ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπισημότητα, ἦταν ὅμως γεμάτο εἰλικρίνεια.

Ἡ Ὑβόννη ἦταν κορίτσι γεμᾶτο χάρες. Μὲ τὴ συντροφιά της ἡ Ζίνα ξεχνοῦσε τὴν τόσο πρόσφατη λύπη της. Μίλο σε γιὰ τὴ Θαμαό, γιὰ τὴν ἀγάπη της, γιὰ τὴν καρδιά της. Κι' ἡ καινούργια της φιλενάδα πολεμοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ γλυκάνῃ τὴ ζωὴ τῆς Ζίνας, ποὺ τόσο πολυβασανισμένη περνοῦσε τώρα κι' ἕνα χρόνο.

«Οἱ δυὸ φίλες ἔτρεξαν στὸν κῆπο ...»
(Σελ. 209, στ. γ'.)

* * *

Κάποια Κυριακὴ οἱ γονεῖς τῆς Ὑβόννης, ποὺ κατοικοῦσαν στὶς Βερσαλλίες, ἐκάλεσαν τὴ δεσποινίδα Φιρστάτ. Ἡ κυρία Ἐριὼ κι' ἡ πριγκήπισσα ἔδωσαν τὴ συγκατάθεσή τους κι' ἡ Ζίνα δέχτηκε τὴν πρόσκλησή.

Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Λεγκρὰν κατοικοῦσαν σὲ μιὰ θαυμάσια βίλλα, στὸ πάρκο τοῦ Κλουνύ. Ἡ πρόσοψη ἀπὸ κόκκινα τοῦβλα καὶ πελεκημένη πέτρα, ἔβλεπε πρὸς τὴ λεωφόρο. Ἀπ' τὴν ἄλλη φάτσα ἦταν ἕνας πελώριος κῆπος, πολὺ περιποιημένος. Ἔβλεπε ὅμως κανεὶς μέσα σ' αὐτὸν περισσότερη τάξη καὶ φροντίδα κηπουροῦ, παρὰ τὴν ἐλευθερία ἐκείνη τῆς φύσης ποὺ κάνει τὴ βλάστηση νὰ θεριεύῃ καὶ νὰ μεγαλώνῃ ὅπου βρίσκει.

Ὁ Ἀπρίλης εἶχε στολίσει τὸν κῆπο μὲ πρώϊμα φύλλα καὶ λουλούδια. Μέσα στὸ πράσινο βελοῦδο τῆς χλόης, μπουκέτα ἀπὸ γαρύφαλα, τριαντάφυλλα καὶ ναρκίσσους ἔκαναν ὡραῖες ἀντιθέσεις μὲ τὰ χτυπητὰ χρώματά τους.

Στὸ βάθος τοῦ κήπου ἦταν ἕνα μικρὸ δάσος, ὅπου ἡ βλάστηση εἶχε μείνει ἐλεύθερη. Στὸ μαλακὸ χῶμα, ποὺ ἦταν ὅλο ἄμμος καὶ πριονίδια, βρίσκονταν ὅλα τὰ ὄργανα τῆς γυμναστικῆς: κούνια, δίζυγα, κρίκοι...

Καὶ τὰ πιὸ ζηλευτὰ πράγματα δὲν ἔχουν καμμιὰ χάρη, ὅταν κανεὶς εἶναι μοναχός Ἡ Ὑβόννη δὲν εἶχε μήτε ἀδελφὸ μήτε ἀδελφή. Ὅταν λοιπὸν πῆρε μαζί της τὴ Ζίνα, ἦταν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της.

Οἱ δυὸ φιλενάδες, μαζὶ μὲ μιὰ καμαριέρα, πῆραν τὸ τραῖνο, τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, στὸ σταθμὸ τῶν Ἀπομάχων. Πέρασαν ἀπὸ τοπεῖα ὄμμορφα κι' ἀνθοστολισμένα. Τὰ δέντρα ἦταν γεμάτα πουλιὰ καὶ οἱ δυὸ φιλενάδες, κι' αὐτὲς σὰν τὰ πουλιά, φλόαρες καὶ γεμάτες κέφι.

«Τὰ μάτια τῆς Ζίνας ἔπεσαν στὰ ζαφείρι τῆς Θαμαό...»

Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Λεγκρὰν τοὺς ἔκαναν πολὺ θερμὴ ὑποδοχή. Ἄρεσαν πολὺ στὴ Ζίνα γιατὶ ἦταν ἄνθρωποι ἀγαθοὶ κι' ἁπλοϊκοί. Οὔτε πόζα οὔτε ὑπερηφάνεια: ἐξοικειώνοταν κανεὶς ἀμέσως μαζί τους.

Ὡς ποὺ νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ πρόγευμα, οἱ δυὸ φίλες ἔτρεξαν στὸν κῆπο, ἀνέβηκαν στὴν κούνια καὶ διασκέδασαν πολύ, ἐνῷ οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ἔπεφταν σὰ φωτεινὲς κηλῖδες ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ σκιερὰ φυλλώματα.

Τὸ κουδούνι τοῦ μαγείρου χτύπησε καὶ γύρισαν στὸ σπίτι. Ἔφαγαν μὲ πολλὴν ὄρεξη καὶ ξεκίνησαν γιὰ περίπατο.

Ἡ Ζίνα μὲ πολλὴν εὐχαρίστηση ἔβλεπε τὴν πόλη τῶν Βερσαλλιῶν, ποὺ εἶναι τόσο γεμάτη ἀπὸ ἀναμνήσεις, ὥστε σχεδὸν κάθε πέτρα της ἔχει καὶ τὴν ἱστορία της. Εἶδαν τ' ἀνάκτορο, τὸ μουσεῖο, ὅλον ἐκεῖνο τὸν κῆπο ποὺ θυμίζει τὴ δόξα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Ἡ δεσποινὶς Φιρστάτ, ἤξερε καλὰ τὴν ἱστορία, ποὺ τόσο καλὰ μᾶς συνδέει μὲ τὸ παρελθόν. Τὸ Μικρὸ Τριανόν, ὅπου ἡ Μαρία Ἀντουανέττα πέρασε τὴν τόσο σύντομη ζωή της, τὴν ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃ βαθειὰ συγκίνηση. Ἀνάμεσα στὶς κολόννες, κάτω ἀπ' τὰ κιό-

σκια, στὰ γαλήνια βάθη τῶν λιμνῶν, θαρροῦσε πὼς ἔβλεπε νὰ περνοῦν ἐλαφρὰ λευκὲς ρόμπες, αἰθέριες σιλουέττες μὲ λευκὰ πουδραρισμένα μαλλιά...

—Φτωχὴ Βασίλισσα!.. συλλογιζόταν ἡ μικρή. Ἡ τύχη σου ἦταν σκληρότερη ἀπ' τὴ δική μου...

Κι' ἡ μικρὴ ἐξόρισκη, μ'ὅλα ὅσα εἶχε χάσει, ἔνοιωθε τὴν καρδιά της γεμάτη εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅ,τι τῆς ἔμενε ἀκόμα. Ἄλλωστε τὰ νειάτα, τ' ἀνθισμένα δέντρα κι' ὁ ἀπριλιάτικος ἥλιος φέρνουν πάντα στὴν καρδιὰ ἕνα κῦμα χαρᾶς. Ποιὸς δὲ μέθυσε ἀπὸ εὐδαιμονία μπροστὰ στὸ ἐαρινὸ ἄρωμα, μπροστὰ στὸ χαρούμενο ξύπνημα τῆς φύσης, ποὺ γεμίζει τὸν ἀέρα φῶς, χρώματα καὶ τραγούδια;

* * *

Ξαφνικά, ἡ Ἰόννη κι' ἡ Ζίνα αἰσθάνθηκαν μιὰ παρόμοια μέθη, πιάστηκαν ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔτρεξαν, σὰν κοτσύλες ποὺ τοῦχαν σκάσει ἀπ' τὴν αὐλή, ὡς τὴν ἄκρη τῆς μακριᾶς δεντροστοιχίας. Ἔπεσαν λαχανιασμένες σ' ἕναν πάγκο κι' ἄρχισαν νὰ γελοῦν δίχως νὰ μποροῦν νὰ ὀγάλουν λέξη.

Τέλος ἡ Ζίνα εἶπε στὴ φιλενάδα της:

—Σᾶς εὐγνωμονῶ, Ἰόννη, ποὺ μὲ καλέσατε σήμερα ἐδῶ... Θαρρῶ πὼς σήμερα μοῦρυγε ἕνα βάρος ποὺ ἔννοιωθα στὴν καρδιὰ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ Θαμαό.

Ἡ Ἰόννη κοίταξε τὴ μικρὴ Βασίλισσα μὲ τὰ γλυκά της μάτια.

—Κι' ἐγώ, εἶπε, εἶμ' εὐτυχισμένη ποὺ μαζί σας. Καὶ θάμαι ἀκόμα πιὸ εὐτυχισμένη, ἂν θελήσετε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρη.

—Ἔχετε τὸ λόγο μου ἀπὸ πρίν, εἶπε χαμογελῶντας ἡ Ζίνα.

—Λοιπόν, θέλω νὰ μοῦ μιλᾶτε στὸν ἑνικό, ὅπως μιλοῦνε σὲ μιὰ ἀληθινὴ φίλη.

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο; Κι' ἐγὼ ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα. Ἀπὸ αὔριο ἡ κυρία Ἐριὼ δὲ θὰ μᾶς ξανακούσῃ νὰ λέμε «σεις».

—Σύμφωνες!

Καὶ ὑπόγραφαν τὴ συμφωνία μ' ἕν ἀδελφικὸ φιλί.

Γύρισαν στὸ σπίτι. Σουρούπωνε. Κάθησαν λίγο ἀκόμη κι' ὕστερα πῆραν πάλι τὸ τραῖνο. Ἡ Ἰόννη γύρισε στὸ σχολεῖο κι' ἡ Ζίνα στὴ βίλλα τοῦ Ὠρεΐγ. Ἡ κυρία Φιρστάτ, περιμένοντας τὴν ἀνειψιά της, ἔβρισκε ἀτέλειωτες τὶς ὧρες.

—Πέρασες ὄμμορφα, παιδί μου;

—Ναί, θεία μου, πέρασα μιὰν ἐξαίσια μέρα.

Ἀμέσως, ἅμως μετάνοιωσε γι' αὐτὰ τὰ λόγια, γιατὶ εἶδε μιὰ σκιὰ στὸ πρόσωπο τῆς θείας της καὶ θιάστηκε νὰ προσθέσῃ:

—Μαζί σας θὰ περνοῦσα καλύτερα... Ἀλλὰ εἶσασστε μοναχή, λυπημένη. Ποτὲ πιὰ δὲ θὰ σᾶς ἀφήσω μοναχή

Κι' ἄρχισε νὰ φλυαρῇ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ θεία της. Τῆς περίγραψε τὴν ἐπίσκεψη στὸ Τριανόν, κάνοντας κωμικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸν κυριακάτικο κόσμο. Μιμήθηκε τὸ φύλακα τοῦ κήπου ποὺ εἶχε ἀποστηθίσει κι' ἀπήγγελλε μ' ἐπίσημό τόνο αὐτὴ τὴ φράση: «Οἱ ἐπισκέπται παρακαλοῦνται νὰ φίνουν τὶς ὀμπρέλλες τους στὸ βεστιάριο!»

Κι' ἡ κυρία Φιρστάτ, σὲ λίγα λεπτά, γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά της κι' εἶχε ξεχάσει τὶς θλιβερὲς ὧρες ποὺχε περάσει μακριὰ ἀπ' τὴν ἀνεψιά της, τὴ μοναδικὴ ἀγάπη ποὺχε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'

Ἔκλογὴ ἐξοχῆς

Οἱ μῆνες κύλισαν γοργὰ κι' ἦρθαν οἱ διακοπές. Ἡ κυρία Φιρστάτ κι' ἡ ἀνεψιά της δὲν εἶχαν ἀκόμη σκεφθῆ ποῦ θὰ πήγαιναν νὰ παραθερίσουν. Στὴ Βελκανία, ποὺ τὸ κλίμα της ἦταν τόσο ὡραῖο τὸ καλοκαίρι, δὲ μποροῦσαν νὰ πᾶνε. Ὁπουδήποτε ἄλλοῦ ἂν πήγαιναν, θὰ γινόνταν ἀντικείμενο περιεργείας. Ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα δείλιαζε ν' ἀποφασίσῃ.

Καὶ νά, μιὰ μέρα ἡ Ἰβόννη Λεγκράν λέει στὴ Ζίνα:

—Ἔχουμ' ἕνα σπιτάκι στὸ Ντινάρ. Κάθε καλοκαίρι μένουμ' ἐκεῖ ἕνα-δυὸ μῆνες..

—Τι τυχερὴ ποὺ εἶναι.. Κοντὰ στὴ θάλασσα νὰ μένῃς, εἶσαι τὸ μαγευτικότερο πρᾶγμα!

Ἡ Ἰόννη χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια.

—Νά το λοιπόν!.. Ἀκριβῶς σήμερα ἡ μητέρα μου μοῦ ἀνέθεσε νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θὰ μᾶς κάμῃς τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστηση νὰ μείνῃς μερικὲς ἑβδομάδες στὸ σπίτι μας ..

—Στὸ σπίτι σας.. Θάναι θαυμάσια. Τί ὄμμορφη ἰδέα ποὺ σοῦ κατέβηκε, Ἰόννη!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ἀπ' τὴ βαθειὰ ἀγριεμένη θάλασσα, τὰ [κύματα
γεμᾶτα ἀφροὺς στὴν ἀμμουδιὰ ξε- [σπάνε
σ' ἕνα σκοπὸ τρομαχτικό, πικρομηνύ- [ματα
τοῦ μακρινοῦ ἀνοιχτοῦ πελάου σὰν [νᾶναι.
Κι' ἐπόθησα μιὰ τέτοια ὥρα, κῦμα, νᾶ- [νοιγα
λευκὸ πανὶ στὰ πλάτη τῆς ἀβύσσου
καὶ τὴ ζωή μου δίνοντας θυσία, νὰ ξά- [νοιγα
τὴ θεία, γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μόνο, [δρυὴ σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΡΩΣΤΟΣ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

(Τοῦ André Lichtenberger)

Κάθε χρόνο, ὅσο τοὐλάχιστο θυμᾶται ἡ Λιλίκα, τὸ καλοκαίρι τὸ περνᾶν σ' αὐτὴ τὴν ἐξοχή. Καὶ κάθε χρόνο, στὴ συνειθισμένη θέση, στὴ γωνιὰ τῆς δεντροστοιχίας, ἀντίκρο στὴν πλατεῖα, ὁ γέρω-Λάμπρος κάθεται μπρὸς στὸ τραπεζάκι του καὶ πουλᾶ καρφίτσες καὶ κορδόνια... Τι ἡλικία ἔχει ἄραγε; Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Λιλίκα ἦταν ἀκόμη μικρούλα, ἔλεγαν πὼς ἦταν κ'ύλα ἑκατοχρονίτης. Τὸ γέρικο πρόσωπό του, ποὺ τὸ αὐλακώνουν βαθειὲς ρυτίδες, μοιάζει μὲ τὸ φλοιὸ τῆς βελανιδιᾶς.

Ὅ,τι καιρὸς κι' ἂν κάνῃ, κάθεται ὅλη μέρα στὴ θέση του, κάτω ἀπ' τὴ μεγάλη ἀνοιχτὴ ὀμπρέλα ποὺ τὸν φιλάει ἀπὸ ἥλιο κι' ἀπὸ βροχή. Ἔχει καταντήσει πιὰ μιὰ γνώριμη λεπτομέρεια τῆς ἐξοχῆς.

Κι' ὅμως σήμερα, ἡ Λιλίκα, περνώντας τὴ λεωφόρο, ξαφνιάζεται:

— Μπᾶ, ὁ μπάρμπα-Λάμπρος δὲ φαίνεται σήμερα!

Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶναι βέβαιη ἂν τὸν εἶδε καὶ χτὲς καὶ προχτές, ἴσως κι' ἀπ' τὴν περασμένη Δευτέρα.

Ἡ μαμὰ τῆς εἶχε πῆ νὰ φανίσῃ γραμματόσημα. Μπαίνουν στὸ καπνοπωλεῖο μὲ τὴν Καλλιόπη, τὴν ὑπηρέτρια. Κι' ἐνῶ ὁ καπνοπώλης τοὺς δίνει τὰ ρέστα, ἡ Λιλίκα ρωτᾶ:

— Ὁ μπαμπα-Λάμπρος δὲν ἦρθε σήμερα;

— Ὀγδόντα κι' εἴκοσι, μία... Πάρτε τὰ ρέστα σας... Ὄχι, δεσποινίς, δὲ θὰ ξανάρθῃ πιά. Τὸν βρῆκαν πεθαμμένο στὸ σπίτι του τὴ Δευτέρα τὴ νύχτα. Τὸν ἔθαψαν χτές. Ἦταν ἑκατὸν δύο χρονῶν, καθὼς λένε τοὐλάχιστο...

Ὁ μπαρμπα-Λάμπρος πέθανε! Ἡ εἴδηση αὐτὴ ρίχνει κάποια σκιὰ στὴν φυχὴ τῆς Λιλίκας. Δὲν εἶναι βέβαια τίποτε τ' ἀπροσδόκητο. Ὁ φτωχὸς γέρος δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὰ πέδια του. Τὸν ἔφερναν κάθε πρωὶ μ' ἕνα χειρομάξι καὶ τὸν ἔπερναν τὸ βράδυ. Ἡ ζωὴ δὲ θὰ τοῦ παρεῖχε καμμιὰν εὐχαρίστηση. Ἄλλωστε, πόσο τὸν γνώριζε ἡ Λιλίκα;

Ἀδιάφορο. Νὰ ξέρῃ κανεὶς πὼς δὲ θὰ τὸν ξαναΐδῃ πιὰ καθισμένο μπρὸς στὸ τραπεζάκι του, πάντα τοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά. Ἡ εἰκόνα του ἦταν ἑνωμένη μὲ τὶς παλαιότερες ἀναμνήσεις τῆς ἐξοχῆς. Ἦταν πιὸ παλιὸς ἀπ' τὸ Καζίνο καὶ τὸ Παλὰς-Ὀτέλ. Τώρα ποὺ χάθηκε πιά, νοιώθει κανεὶς κάτι σὰν ἀνησυχία, σὰν ἔλλειψη ἀσφαλείας. Μοιάζει σὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ πὼς εἶναι πρόσκαιρα ὅλα τὰ πράγματα. Στὸ γορισμό, ἡ Λιλίκα, συλλογισμένη, δὲ βγάζει μιλιά. Σήμερα ὁ ἥλιος δὲν λάμπει

ὅπως ἄλλοτε. Ἡ φύση εἶναι μελαγχολική.

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, ἀναγγέλει τὸ νέο μὲ ὕφος θλιμμένο:

—Τὸ ξέρετε ποὺ πέθανε ὁ μπαρμπα Λάμπρος;

—Πῶς! Πέθανε ὁ μπάρμπα-Λάμπρος;

Ἡ εἴδηση κάνει μεγάλη ἐντύπωση στὸ μπαμπὰ καὶ στὴ μαμά. Θυμοῦνται μερικὰ ἀνέκδοτά του. Φτωχὲ μπάρμπα-Λάμπρο! Κι' ἡ ἀνησυχία σβύνει. Μὰ ξαφνικὰ ἡ μαμὰ ρωτάει ἀνήσυχα τὸ μπαμπά:

—Ἀντώνη, δὲν ἔχεις ὄρεξη;

Ὁ μπαμπὰς χαμογελᾷ ὅπως πάντα, μὰ σήμερα κάπως βιασμένα.

—Δὲν πεινῶ καὶ πολύ. Μὴν κόβετε τὸ φαΐ σας. Μ' ἀρέσει νὰ σᾶς κοιτάζω.

Ὁ μπαμπὰς εἶναι ἄνθρωπος ποὺ ἐνσαρκώνει τὴν ἀπόλυτη τάξη. Ὅ,τι ἦταν χτές, εἶναι καὶ σήμερα, θὰ εἶναι κι' αὔριο. Τὸ νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς ἀνόρεκτο εἶναι τόσο πιράξενο, ὅσο καὶ νὰ τὸν ὀλέπῃ κανεὶς θυμωμένο.

—Μήπως ἔχεις τίποτε;

—Ἀπολύτως τίποτε. Λιγάκι πονοκέφαλο. Τιποτένιο πρᾶμμα.

Μά, προτοῦ τελειώσῃ τὸ τραπέζι, σηκώνεται φιθορίζοντας:

—Μὴν ἀφίσετε τὸ φαΐ σας. Θὰ πάω νὰ γείρω λιγάκι. Τὸ κεφάλι μου γορίζει.

Τὰ μάτια του εἶναι θαμπά, τὰ χείλη του ἄχρωμα. Ἡ μαμὰ σηκώνεται καὶ τρέχει κοντά του. Ἡ Λιλίκα σηκώνεται κι' αὐτή. Μὰ ἡ μαμὰ τὴν ξανακαθίζει:

—Τέλειωσε τὸ φαΐ σου σύ. Ὁ μπαμπὰς σου πρέπει νὰ πλαγιάσῃ.

Κι' ἡ Λιλίκα μένει μοναχὴ μπρὸς στὸ μισόγεμάτο πιάτο της, ποὺ νοιώθει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀδειάσῃ.

Εἶναι τόσο σπάνιο πρᾶγμα ν' ἀδιαθετήσῃ ὁ μπαμπάς, ὥστε ἡ Λιλίκα τἄχει χάσει. Ποτὲ δὲν τὸν ξανάκουσε κανεὶς νὰ πῇ παρόμοιο λόγο. Κάνει καθειερὰ τὴ δουλειά του, γαλήνιος πάντα κι' ἀμετάβλητος. Μπορεῖ κανεὶς νὰ βασίζεται σ' αὐτόν. Δὲν παρουσιάζει ἐκπλήξεις ἢ ἀπροσδοκησίες. Ποτὲ δὲ βιάζεται, ποτὲ δὲν ἀργοπορεῖ. Μηχανισμὸς κανονισμένος μὲ ἀπαράμιλλη ἀκρίβεια. Τοῦ ν' ἀδιαθετήσῃ ἡ Λιλίκα ἢ ἡ μαμά της, δὲν εἶναι τίποτε παράξενο. Μὰ ν' ἀδιαθετήσῃ ὁ μπαμπὰς ξαφνικὰ καὶ νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ φαΐ,—ἀ, αὐτὸ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀνησυχητικό!

Καί, σιγὰ-σιγά, ἡ ἴδια ἀνησυχία ποὺ ἔνιωσε ἡ Λιλίκα μαθαίνοντας τὸ θάνατο τοῦ μπάρμπα Λάμπρου, τὴν πιάνει πάλι καὶ τὴν πιέζει. Σήμερα, ἀλήθεια, εἶναι κακὴ μέρα. Μέσα στὴν ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς, ἔρχονται ξαφνικὰ δυὸ γεγονότα νὰ σᾶς ὑπενθυμίσουν τὶς σκοτεινὲς καὶ φοβερὲς δυνάμεις ποὺ πάντα τριγυρνοῦν ἀπειλητικὰ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας...

Μὰ ὄχι, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται. Ἡ Λιλίκα τελειώνει γρήγορα τὸ φαΐ της κι' ἀνεβαίνει στὴν κάμαρά της. Τὸ κάτω-κάτω, δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανένας ὑπερβολικός. Ὅταν δὲν εἶναι συνειθισμένος ὁἄνθρωπος νὰ ὑποφέρῃ, τοῦ φαίνεται φοβερὸς κι' ἕνας πονοκέφαλος ἀκόμη, —ποὺ δίβεια δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶμμα. Ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄλλο τίποτε νὰ κάμῃ, ἂς κάτσῃ νὰ γράψῃ τῆς φίλης της τῆς Κολέττας.

Κάθεται μπρὸς στὸ τραπεζάκι της, ἀνοίγει τὸ κουτάκι μὲ τὸ χαρτί, ἁπλώνει τὸ στυπόχαρτο. Κι' ὕστερα, μὲ τὸ ἄτακτο γράφιμό της, γεμίζει σελίδες. Ἔχει τόσα πρ γματα νὰ τῆς γράψῃ!

Μὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα καὶ φαίνεται ἡ μαμά:

— Κατέβα, Λιλίκα μου, καὶ πὲς τῆς Καλλιόπης νὰ πετοχτῇ στὸ Φαρμακεῖο νὰ πάρῃ λίγες κασέτες ἀντιπορίνη.

Καὶ διατάζοντας μιὰ στιγμή, προσθέτει:

— Πὲς της ἀκόμα, στὸ γυρισμό, νὰ περάσῃ ἀπ' τοῦ γιατροῦ. Νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἔρθῃ τ' ἀπόγεμα.

Ἡ κατάπληξη τῆς Λιλίκας εἶναι τόση, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ μένει ἄφωνη. Τὸ γιατρό!; Ὁ μπαμπὰς ὧς τώρα ποτὲ δὲν εἶχε σχέση μὲ γιατρό... Ὥστε;..

— Εἶναι χειρότερα ὁ μπαμπάς;

— Ναί, ὁ μπαμπάς σου πονεῖ κάπως περισσότερο. Μὰ μὲ τὴν ἀντιπορίνη θὰ τοῦ περάσει. Ἂν ὅμως δὲν ἀρκέσει αὐτό, ὁ γιατρὸς κάτι θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ὑποδείξῃ.

Κι' ἐπειδὴ βλέπει ἀκόμη τὴ Λιλίκα ἄφωνη καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, προσθέτει μ' ἕνα καθησυχαστικὸ χαμόγελο:

— Εἶμαι βεβαία πὼς δὲν εἶναι τίποτε. Τ' ἀπόγεμα θὰ πᾷς στοῦ κ. Λεκορέν. Ἐγὼ φυσικὰ δὲν θἔρθω.

Ἡ Λιλίκα διαμαρτύρεται: Τὸ φαντάζεται ποτὲ ἡ μαμά της πὼς θὰ πάῃ αὐτή, στὸ σαλὶ τῶν Λεκορέν, ἀφοῦ εἶναι ἄρρωστος ὁ μπαμπάς της; Ὄχι.. Κάθε ἄλλο...

Ναί, ναί, ὁ μπαμπάς σου θὰ λυπόταν πολὺ ἂν δὲν πήγαινες. Ἄλλωστε αὐτὸ θἄβλινε γελοῖες διαστάσεις σὲ μιὰν ἁπλῆ ἀδιαθεσία. Ἡ μαμὰ θἀμείνῃ, εἶναι φυσικό, ἀφοῦ θαρθῇ ὁ γιατρός. Μὰ εἶναι ἐντελῶς περιττὸ νὰ κάμῃ κι' ἡ Λιλίκα τὸ ἴδιο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΓ'

Ἐκεῖ ποὺ ἡ Ρηνούλα κι' ὁ Τοτὸς ἔπαιζαν ἔτσι ὡραῖα, δυὸ μαγκόπαιδα τοῦ χωριοῦ τοὺς παραμόνευαν ἀπὸ τὸ φράχτη. Σὲ λίγο, τὸ ἕν' ἀπ' αὐτὰ βγῆκε, ζύγωσε σιγὰ σιγὰ σὰν τὸν κλέφτη κι' ἄρπαξε ξαφνικὰ τὸ παπούτσι μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Τοτοῦ.

Ἀμέσως ἡ Ρηνούλα πήδησε στὸ ποταμάκι καὶ κυνήγησε τὸ μικρὸ μάγκα φωνάζοντας δυνατά:

—Βρὲ σύ! Βρέ, Γιάννη!.. Δός μου τὸ παπούτσι μου!... Τὸ παπούτσι μου, κλέφτη!...

Ὁ Γιάννης γύρισε μιὰ στιγμή, τῆς ἔβγαλε τὴ γλῶσσα του περιπαιχτικὰ καί, ἀντὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸ κλεμμένο παπούτσι, τὸ σήκωσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, φοβερίζοντάς τη.

Ὁ Τοτὸς θύμωσε, ἔσφιξε τοὺς γρόθους καὶ ρίχτηκε τοῦ μικροῦ μάγκα, ποὺ ἤθελε νὰ χτυπήσῃ τὴ Ρηνούλα.

Ὁ Γιάννης φοβήθηκε, πέταξε τὸ παπούτσι χάμω καὶ τοῦβαλε πάλι στὰ πόδια.

—Μπράβο σου! εἶπε τότε ἡ Ρηνούλα τοῦ Τοτοῦ. Εἶσαι λιγάκι κοιμισμένος, δὲν εἶσαι ὅμως καὶ δειλός. Εἶδες πῶς σὲ φοβήθηκε ὁ Γιάννης;

—Ὄχι, παρὰ θὰ τὸν ἄφινα νὰ σὲ χτυπήσῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Τοτός, σὰ νὰ εἶχε κάμει τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΕΡΟ

Ἀγαπητοί μου,

Ι. *Ἀθηναῖοι εἴχαμε αὐτὸ τὸν καιρὸ μιὰ συμφορά: τὸ Ἀδριάνειο ὑδραγωγεῖο πού τρέφει τὴ Δεξαμενή μας, ἔπαθε κάπου μιὰ σοβαρὴ βλάβη, ἀπὸ καθίζηση τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ νερὸ ἄξαφνα κόπηκε. Ἕνα πρωί, καμμιὰ βρύση δὲν ἔτρεξε, οὔτε σὲ σπίτι οὔτε σὲ δρόμο. Δὲν ξέραμε τί συμβαίνει. Ὡς τὸ ἄλλο πρωί, μάθαμε τὴν ἀλήθεια. Καὶ τρομάξαμε τόσο πολύ, πού μᾶς ἦρθε νὰ... φύγουμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα! Μὰ γιὰ φαντασθῆτε, νὰ μᾶς λένε πώς δέκα πέντε μέρες, ἕνα μῆνα ἴσως, θὰ μέναμε χωρὶς σταλιὰ νερό! Καὶ τί μήνα, παιδιά μου; Ἰούνιο! Καὶ τί Ἰούνιο; Τὸν θερμότερο, τὸν φλογερότερο ἀπ' ὅσους εἶδε ποτὲ ἡ χώρα μας, ὅπως φαινόταν τοὐλάχιστο ἀπὸ τὶς πρῶτες του ἐκεῖνες πνιγηρὲς ἡμέρες. Χωρὶς σταλιὰ νερό, φαντασθῆτε!..*

Ἀλλὰ δὲν ἐφύγαμε. Ἔτσι εὔκολα φεύγει κανείς;.. Κι' ἀρχίσαμε νὰ παίρνουμε νερὸ ἀπ' ὅπου βρίσκαμε. Προπάντων ἀπὸ πηγάδια. Γλυφὸ-γλυκό, καλὸ-κακό, τὸ πίναμε. Τί νὰ κάναμε;.. Τὶς πρῶτες ἡμέρες, γιὰ τὸ φόβο τῶν μικροβίων, τὸ βράζαμε. Ὕστερα βαρεθήκαμε, ξεθαρρευτήκαμε καὶ τὸ πίναμε ἔτσι. Τὸ πολὺ-πολὺ τοῦ ρίχναμε λίγο λεμόνι, λίγες στάλες ἰώδιο ἢ τίποτε ἄλλο ἀπολυμαντικό. Κουβαλοῦσαν ὅμως καὶ νερὸ ἀπὸ τὸ Μαρούσι ἢ ἀπὸ ἄλλες πηγὲς καὶ μπορ.ύσαμε κάπου-κάπου νὰ πετυχαίνουμε καμμιὰ στάμνα. Καὶ μὲ τὸ πηγαδίσιο, πού τώρα φάνηκε πόσο ἄφθονο—καὶ καλὸ—εἶναι στὴν Ἀθήνα, τὰ κουτσοκαταφέραμε. Τοὐλάχιστο δὲ διψούσαμε. «Μὴ χειρότερα» λέγαμε. Καὶ περιμέναμε ἥσυχα τὴν ἐπισκευὴ τοῦ ὑδραγωγείου...

Ἀλλὰ τότε ἄρχισαν τὶς φωνὲς οἱ γιατροί. Ὤ, δυστυχία! Ἡ δημοσία ὑγεία διατρέχει τὸν ἔσχατο κίνδυνο! Μὲ τὸ πηγαδίσιο νερὸ πού πίνουν οἱ Ἀθηναῖοι, μὲ τὴν ἀπλυσιὰ τῶν ρούχων καὶ τῶν σωμάτων, μὲ τὴ βρώμα καὶ μὲ τὴ σκόνη τῶν ἀκατάβρεκτων δρόμων καὶ μὲ τόσους πρόσφυγες,—πάντα οἱ πρόσφυγες στὴ μέση!—μ' αὐτὴ τὴ ζέστη, σὲ λίγες μέρες θὰ ἀναπτυχθοῦν οἱ φοβερότερες ἐπιδημίες: τύφος, δυσεντερία, ἴσως καὶ χολέρα! Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ! Βράζετε τὰ ὕποπτα νερὰ τῶν πηγαδιῶν! Ἀπολυμαίνετέ τα! Καταβρέξετε τοὺς δρόμους μὲ... πίσσα, γιὰ νὰ κατακαθήσῃ τοὐλάχιστο ἡ σκόνη. Καὶ κάμετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ νὰ ἔλθῃ γρήγορα τὸ νερό! Αἴγες ἡμέρες ἀκόμα καὶ θὰ πεθάνετε, θὰ πεθάνουμε ὅλοι!

Αὐτὰ ἐφώναζαν, αὐτὰ ἔγραφαν στὶς ἐφημερίδες καθεμέρα οἱ γιατροί. Καὶ μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε πόσο μᾶς τρόμαζαν! Πάλι συλλογιζόμαστε σοβαρὰ νὰ φύγουμε, νὰ τὸ σκάσουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε... Ἀλλὰ τί συνέβη, νομίζετε; Τίποτ' ἀπὸ τὰ φοβερὰ πού ἐπροφήτευσαν οἱ γιατροί! Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ξαφνικὰ κι' ἀνέλπιστα, ὁ καιρὸς ἐδρόσισε. Ἄρχισε νὰ φυσᾷ «βορειαδάκι», ἔπειτα νὰ μαζεύονται σύννεφα, ἔπειτα νὰ ψιχαλίζῃ. Μιὰ μέρα ἡ βροχὴ ἐξέσπασε ραγδαία. Ἔβρεχε σχεδὸν ἕνα ἡμερόνυκτο. Πάει ἡ σκόνη,—ἔγεινε λάσπη ὅπως τὸ χειμῶνα. Πάει ἡ ζέσεη,—ἔγεινε κρύο ὅπως τὸ χειμῶνα. Καὶ πρὶν ἔλθῃ ὁ τύφος, ἡ δυσεντερία, ἡ χολέρα, ἦρθε τὸ νερό. Μάλιστα, τὸ νερὸ τῆς Δεξαμενῆς πού κατάφεραν, σὲ δέκα μέρες, νὰ τὴν ἑνώσουν πάλι μὲ τὸ ὑδραγωγεῖο.

Πρὸ ὀλίγου, μπῆκε στὸ γραφεῖο μου ἡ κόρη μου καὶ μοῦ ἔφερε ἕνα ποτήρι μὲ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση μας. Ἦταν θολό, κόκκινο, δὲν πινόταν ἀκόμα. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Τὸ ζήτημα ἦταν νἄρθῃ καὶ ἦρθε. Ἄμα τρέξῃ λίγο ἀκόμα, θὰ καθαρίσῃ. Καὶ θὰ γίνῃ πάλι τῶραῖο νερό, τὸ γλυκό, τὸ ἐλαφρό, τὸ χωνευτικό, πού πίναμε πρῶτα. Μάταιοι λοιπὸν οἱ φόβοι. Κι' ὑπερβολικές, ὅπως πάντα, οἱ φωνὲς τῶν γιατρῶν.

Τὴν ἄλλη φορὰ σᾶς μίλησα γιὰ τὸν κίνδυνο τῶν Μυγῶν τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ σᾶς εἶπα πώς τὸν παρασταίνει κάπως ὑπερβολικὰ τὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο τοῦ Ὑπουργείου πού σᾶς μοίρασαν στὰ σχολεῖα. Γιατροί, βλέπετε, ἐσύνταξαν κι' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, οἱ ἴδιοι ἴσως πού μίλησαν πάλι κι' ἔγραψαν νὰ μὴ φοβᾶται καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται. Οἱ γιατροὶ τὰ λένε ὑπερβολικά, φουσκωμένα κι' ἀκόμα δὲν μποροῦν νὰ τὰ προβλέπουν ὅλα. Ὅπως, 'ς αὐτὴ τὴν περίσταση, δὲν ἐπρόβλεψαν πώς ὁ καιρὸς θἄλλαζε στὸ χειμῶνα, πώς θἄβρεχε τὴ στιγμὴ πού ἔπρεπε καὶ πώς τὸ πηγαδίσιο νερὸ δὲν θἄβλαπτε σημαντικὰ τὰ στομάχια τῶν Ἀθηναίων, πού, καθὼς φαίνεται, ἔχουν συνειθισμένα πιὰ τὰ μικρόβια, ὅπως ὁ Μιθριδάτης εἶχε τὰ δηλητήρια..

Δὲν κατηγορῶ τοὺς γιατρούς. Τὸ χρέος τους κάνουν κι' αὐτοί... Πρέπει νὰ φωνάζουν πολὺ γιὰ νἀκούγωνται λίγο. Πρέπει νὰ τὰ λένε ὑπερβολικά, νὰ φέρουν τὸν κατακλυσμό, γιὰ νὰ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ παίρνουν κάποια μέτρα. Σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, καὶ νὰ μὴν ἐφώναζαν τόσο, πάντα ὁ οὐρανὸς θὰ συννέφιαζε κι' ἡ βροχὴ θὰ ξέπλενε τὴν πόλη. Γιὰ νὰ φωνάξουν ὅμως, — ποιὸς ξέρει, — ἡ βλάβη τοῦ ὑδραγωγείου διορθώθηκε πιὸ γρήγορα, ἐνῷ ἀλλοιώτικα ἴσως θἀργοῦσε. Δὲν κατηγορῶ λοιπὸν τοὺς γιατρούς. Θέλω μόνο νὰ πῶ πώς δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραφοβίζουν. Κι' ὅταν ξέρουμε πώς 's αὐτὰ πού λένε, ὑπάρχει πάντα μιὰ δόση ὑπερβολῆς, δὲν θὰ φοβόμαστε τόσο. Γιατὶ ὁ φόβος, ἡ στενοχώρια, ἡ λύπη, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀπελπισία εἶναι χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς ὑγείας μας κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρόβια τῶν μεγαλυτέρων ἀσθενειῶν. Ἕνας γιατρὸς μάλιστα, διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους,—ὁ κ. Κούζας,—ἰσχυρίζεται πώς πηγὴ τῶν ἀσθενειῶν ὅλων δὲν εἶναι παρὰ ἡ θλίψη. Τὰ μικρόβια παίζουν δλωσδιόλου ἀσήμαντο ρόλο. Κι' ὅταν εἶναι κανεὶς ἄφοβος, χαρούμενος, αἰσιόδοξος, γενναῖος, δὲν ἀρρωσταίνει ποτέ. Ἀλλὰ γι' αὐτὴ τὴ θεωρία θὰ σᾶς μιλήσω καμμιὰν ἄλλη φορά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU*]*.

ΙΖ. (Συνέχεια)

Οἱ μητέρες, ἀφοῦ ἔκλεισε ὁ λαιμός τους κι' ἡ φωνή τους ἔγεινε βραχνὴ ἀπὸ τὶς μεγάλες κραυγές, τώρα σιγόκλαιαν. Οἱ ἄντρες καθόνταν ἐλόγυρα στὶς φωτιὲς καὶ καθένας ἔλεγε τὴ γνώμη του γιὰ τὸ δυσάχημα.

Τὸ χωριὸ δὲν εἶχε ἐκκλησία. Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ἤλθε ἕνας παπᾶς κι' ἡ παρουσία του ἔδωσε δύναμη καὶ παρηγοριὰ στοὺς ἀπελπισμένους. Ὁ παπᾶς αὐτὸς παρακάλεσε τὴν κυρία Εἰρήνη νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της καὶ νὰ ἡσυχάσῃ λίγο. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἐπείσθηκε κι' ἄφησε νὰ τὴν πάνε βασταχτά. Ἀλλὰ κἀθὼς μπῆκε στὸ σπίτι κι' εἶδε τὸ κρεββατάκι τοῦ Στέφανου ἄδειο καὶ κρύο, τὴν ξανάπιασε ἡ τρέλλα τῆς ἀπελπισίας καὶ κατέβηκε πάλι στὸ γιαλό, ὅπου ἦταν μαζεμένες κι' οἱ ἄλλες γυναῖκες.

Ἀ, τί συγκινητικὸ πού ἦταν νὰ βλέπατε τὶς μητέρες, πῶς εἶχαν περικυκλώσει τὴν κυρία Εἰρήνη καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν.

—Ἀχ, καλὴ κυρία, τῆς ἔλεγαν ὅλες εἴμαστε γιὰ νὰ μᾶς κλαίῃ κανείς· ἀλλὰ τοῦ λόγου σου εἶναι νὰ σὲ κλαίῃ κανείς περισσότερο. Νὰ μᾶς βρῇ ἐμᾶς τέτοιο κακὸ εἶναι τῆς τύχης μας, γιατὶ τέτοια εἶναι ἡ ζωή μας. Ἡ θάλασσα μᾶς δίνει τὸ ψωμί μας, ἡ θάλασσα γίνεται κι' τάφος μας. Γιὰ τὴ θάλασσα ἀνασταίνουμε τὰ παιδιά μας καὶ σήμερ' αὔριο μᾶς τὰ παίρνει. Ἐμεῖς εἴμαστε συνειθισμένες νὰ βλέπουμε τὰ σπλάχνα μας νὰ φεύγουν, νὰ μᾶς ἀφίνουν, καὶ δὲν περνᾷ στιγμούλα χωρὶς νὰ λαχταρᾷ ἡ καρδιά μας. Τὰ δικά μας βάσανα ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάννας μας κι' ἡ ζωή μας ὅλη εἶναι βασανισμένη, βασανισμένο καὶ τὸ τέλος μας. Μὰ ἐσεῖς, κορίαι μου, ἐσεῖς! Τί ἀνάγκη εἴχατε νὰ φοβᾶστε ἀπὸ τέτοια δυστυχία;.. Ἐσεῖς δὲν εἴδατε ποτὲ τἀδέλφια σας, τὸν πατέρα σας, τὸν ἄντρα σας, νὰ πηγαίνουν στὴν ξενητειά, δὲν περάσατε σεῖς χρόνια νὰ τρέμῃ κοὶ νὰ λαχταρᾷ ἡ καρδιά σας, νὰ παρακαλᾶτε Θεοὺς κι' Ἅγιους γιὰ τὴ ζωή τους καὶ νὰ κάθεστε νὰ τοὺς περιμένετε στὸ κατώφλι τοῦ καλυβιοῦ σας! Τἀγγελούδι σας δὲν ἦταν γιὸ τὴ θάλασσα καὶ τἄγρια κύματα. Τὴ θάλασσα σεῖς τὴν εἴχατε γιὰ διασκέδαση. Ἀλλοίμονο! Γιατὶ δὲν καθόσαστε κεῖ ποὺ ἤσαστε; Γιατὶ θελήσατε νἀρθῆτε ἐδῶ; Ποιός κακὸς ἄνεμος σᾶς ἔρριξε στὴν ἐρημιά μας;

Οἱ ἄντρες ὅμως δὲν περιοριζόνταν νὰ τὴν κλαῖνε σὰν τὶς γυναῖκες, παρὰ εἴτε ἀπὸ πεποίθηση, εἴτε ἀπὸ καλεσόνη, προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν καὶ νὰ τὴν πείσουν, πῶς ἡ κατάσταση, ὅσο δεινὴ καὶ ἂν φαινόταν, δὲν ἦταν κι' ἀπελπιστική. Γιατὶ τὸ κῦμα δὲν ἦταν οὔτε μεγάλο, οὔτε ἄγριο. Καὶ τὸ κουπὶ ἐκεῖνο, πού εἶχε ξεβράσει ἡ θάλασσα, δὲν ἦταν καθόλου κακὸ προμήνυμα. Τί ἐσήμαινε ἂν τοὺς ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τους ἕνα κουπί; Τόσο τὸ καλύτερο μάλιστα πού ἡ βάρκα θὰ πήγαινε μόνη της, παρασυρόμενη ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἔτσι θὰ κινδύνευε λιγότερο, παρ' ἂν τὴν κοβερνοῦσαν ἀδέξια χέρια παιδικά. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε ἰδῇ καμμιὰ ἀπὸ τὶς φαρόβαρκες τοῦ χωριοῦ πού ἦταν σκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ πέλαγο; Χωρὶς ἄλλο οἱ γονεῖς θἀπάντησαν τὴ βάρκα καὶ θὰ πῆραν μαζί τους τὰ παιδιά. Νά, σὲ λίγη ὥρα, πατέρες καὶ παιδιὰ θὰ γύριζαν ὅλοι μιὰ χαρά!

Ἀλλὰ κι' ἡ τελευταία αὐτὴ ἐλπίδα, ἡ μόνη πού ἔμενε, ἔμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Συμφορά!

Τελείωσε!

ΙΗ'

Ἀληθινὸς ναυτικός

Τὰ πλοιάρια τῶν φαράδων ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ἕνα-ἕνα. Οἱ φαράδες πηζόδσαν ἔξω στὴ παραλία κι' ἐμάθαιναν τὴ θλιβερὴ εἴδηση. Δυστυχισμένοι! μάθαιναν πώς τὰ παιδιά τους χάθηκαν στὸν Ὠκεανό! Θρῆνος καὶ κοπετὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἀγανάκτηση καὶ παραφορὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Ὁ ἐφημέριος προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἡμερώσῃ, νὰ καταπραΰνῃ τὴ δικαία αὐτὴ ὀργὴ τῶν πατέρων. Οἱ μητέρες δακρυσμένες ἐμαστίτσαν καὶ παρακαλοῦσαν γιὰ τοὺς μικροὺς πταῖστες, πού πρὸ ὀλίγης ὥρας τοὺς καταριόνταν κι' αὐτές...

«—Ἀχ, καλὴ κυρία! ὅλες εἴμαστε γιὰ νὰ μᾶς κλαίῃ κανείς.» (Σελ. 212, στ. γ')

Τελευταῖος ἀπὸ τοὺς φαράδες ἤρθε ὁ Κουπιάς, ὁ πατέρας νὰ πούμε τοῦ «ἀρχηγοῦ τῶν παιδιῶν». Ἦταν ὁ φρονιμότερος ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ καὶ ναυτικὸς ἐμπειρότατος καὶ γενναιότατος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦταν ἕτοιμοι νὰ ξαναφύγουν μὲ τὰ πλοιάρια καὶ μόνο τὸν Κουπιὰ ἐπερίμεναν γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ. Μόλις ἐπήδησ' ἔξω, ὅλοι ἔτρεξαν κοντά του καὶ τὸν περικύκλωσαν, γιατὶ 's αὐτὸν καὶ μόνο εἶχαν τὶς ἐλπίδες τους.

—Ἔλα, Κουπιά, ἔλαι τοῦ ἔλεγαν. Δὲν ξέρεις τὸ κακὸ ποὺ ἐπάθαμε. Δὲν ἔχουμε παιδιά! Μᾶς ἔφυγαν. Ἔλα! ἄλλος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς τὰ ξαναδώσῃ. Ἔλα!

Καθὼς ἔμαθε ὁ Κουπιὰς τί συνέβη, ἐξέπασε σὰν ὀβ.ὸ.ο.

—Ἀ, τοὺς κακοεργοὺς! ἐφώναξε. Εἴσασε μὲ τὸ νοῦ σας, ποὺ θὰ γυρίσω πάλι πίσω στὴ θάλασσα, νὰ φτρέφω τὰ κοφτόχρονά σας; Καὶ ποῦ νἀν τὰ βρῶ;.. Ἀ, μπᾶ! δὲ δίνω πεντάρα! καρφὶ δὲ μοῦ καίγεται! Ἂς πάνε στὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ κι' ἀκόμα πάρα πέρα! Καλότερα γιὰ μᾶς. Γλυτώνουμε ἀπὸ τὴν καθημερινή τους σκοτοῦρα. Ἔλα, γυναῖκα, πᾶμε σπίτι. Εἶμαι σὲ κακὸ χάλι, θὰ φάω καὶ θὰ πλαγιάσω.

—Ἔλα, ἄντρα μου, πήγαινε. Θὰ βρῇς τὸ τραπέζι στρωμένο καὶ τὸ φαΐ ἀνέγγιχτο. Ἀφοῦ δὲ βλέπῃς ἀπὸ τὴν πεῖνα, πήγαινε νὰ φᾷς καὶ τὸ δικό μου καὶ τοῦ παιδιοῦ. Ἐγὼ δὲν πεινῶ καὶ τὸ παιδὶ ποιὸς ξέρει μὴν εἶναι καὶ πεθαμένο!

—Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ ταῦτι! φώναξε μὲ πεῖσμα κοὶ μὲ τραχειὰ φωνὴ ὁ φαράς. Ἂν μοῦ πέσῃ στὰ χέρια μου ζωντανό!.. Τὰ στρίγγλικα! Ὅλα νὰ τὰ καταπιῇ ἡ θάλασσα! Στὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πάνε!..

—Κουπιά, τέκνο μου! εἶπε τότε ὁ ἐφημέριος. Ἐγὼ σ' ἐβάπτισα, ἐγὼ σ' ἐστεφάνωσα. Ἄκουσέ με λοιπόν, παιδί μου. Δὲν φοβᾶσι μήπως οἱ βλαστήμιες σου ἐπισύρουν τὴ θεια ὀργὴ στὸ κεφάλι τῶν κατιμένων τῶν παιδιῶν;

—Σῶστε τα, καπετὰν Κουπιά, σῶστε τα! φώναξαν ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ τὸν περικύκλωσαν.

—Νὰ τὰ σώσω! ἀποῦς ἐκεῖ!.. Μὰ καὶ ποῦ νὰ τἄβρω; δὲ μοῦ λέτε;

—Ψάξε, ἄντρα μου, γύρεψέ τα καὶ θὰ τὰ βρῇς. Ἐσὺ ποὺ φορεῖς στὸ στῆθός σου, κάθε Κυριακή, ὀκτὼ ἀτημένιο ἀριστεῖα, κερδισμένα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς σου· ἐσὺ ποὺ τόσες φορὲς πού πῆγες νὰ χάσῃς τὴ ζωή σου, γιὰ νὰ σώσῃς ἀπὸ τὸ πνιγμὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲν τοὺς ἤξερες, θἀφήσῃς τώρα νὰ χαθῇ τὸ παιδί σου κι' ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μας;

—Καπετὰν Κουπιά, λυπήσου μας! λυπήσου μας! εἶπε κι' ἡ κυρία Εἰρήνη πιάνοντας τὰ χέρια τοῦ ναυτικοῦ μὲ κλάμματα.

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 86)

Ἄσπρη γατούλα ὄμορφη
χάρησαν στὴν Ἑλένη
κι' αὐτὴ στὸν ἄσπρο της
λαιμὸ μιὰ ρὸζ κορδέλλα δένει.
Στὴν κάμαρά της τὴν κρατᾶ
καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα
δὲν τὴν ἀφίνει τὴν φτωχὴ
νὰ πάρῃ κἀν ἀέρα.

Μίαν αὐγή., ὦ συμφορά!
δὲν βλέπει τὴ γατούλα·
πηδᾶ ἀπ' τὸ κρεββάτι της
καὶ τρέχει ἡ μικρούλα.

Ἀλλά, Θεέ μου, τ' εἶν' αὐτὸ
ποὺ βλέπει ἡ Ἑλένη; !
ἀπὸ τὴ γάτα τὴ μικρὴ
μόν' ἡ οὐρά της μένει.

Σὰν εἶδ' αὐτὸ ἡ Ἑλένη μας,
πηδᾶ, φωνάζει, κλαίει·
τρέχ' ἡ ντντά της ἔντρομη
κι' ἀμέσως τῆς το λέει:

— Τὴ γάτα σου, ὁ ποντικὸς
τὴν ἔφαγε, μικρό μου!
— Τὴν ἔφαγε ὁ ποντικός; !
θὰ φύγῃ τὸ μυαλό μου!»

Πρέπει ὅμως τώρα νὰ σᾶς πῶ'
νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν ἔγνοια,
πὼς ἡ γατούλα ἡ ὄμορφη
ἤτανε... ζαχαρένια.

Ἀφορισμένο Κῦμα

(*Ἀπὸ τὸν τόμο 1905, ἀπὸ τὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, σελ. 315.*)

ΑΔΕΛΦΙΑ

(Ἀριθ. ἔγκρ. 80)

Σήμερα ἡ μεγάλη ἀδελφὴ δὲ σηκώθηκε καθόλου. Τὸ σπίτι σκοτεινό, κανένας κρότος δυνατὸς δὲν ἀκούεται, μιὰ σιωπὴ βαρειά... θλιβερή. Ὁρθὸς κοντὰ στὸ παράθυρο, μὲ τὰ χεράκια στὶς τσέπες, σκέπτεται. Κάπου κάπου ρίχνει καμιὰ ματιὰ στῆς Καίτης τὴν κάμαρα, τὴν κατάκλειστη — ὁ γιατρὸς μέσα βρίσκεται— καὶ γέρνει πάλι τὸ μικρούτσικο κεφάλι στὸ στῆθος, πνίγοντας κάποιο κρυφὸ στεναγμό....

Αὐτός, ναί, αὐτὸς φταίει ποὺ τώρα βρίσκεται ἡ μεγάλη ἀδελφὴ στὸ κρεββάτι. Χθὲς τὸ πρωί, αὐτὸς φώναζε δυνατὰ κι' ἐκείνη τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Μὰ ὁ Τάκης ὅλο καὶ δυνατώτερα φώναζε. Καὶ σήμερα καθόλου δὲ σηκώθηκε... Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια του...

Μὰ μιὰ σκέψη τὸν ἔκαμε νὰ χαμογελάσῃ. Βρῆκε τὸν τρόπο νὰ τὴν κάμῃ καλὰ αὐτὸς ποὺ ἦταν ὁ αἴτιος τῆς ἀρρώστειας της· μόνο νὰ φύγῃ ὁ γιατρός.

Ἀνήσυχα βηματίζει πάνω-κάτω. Νὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει, ὁ γιατρὸς καὶ ἡ μαμμὰ περνᾶνε στὸ σαλόνι, Πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν, τραβᾶει στὴν κάμαρα. Ἡ Καίτη ἀχρή, μὲ τὰ μάτια κλειστά, κοίτεται στὸ κρεββάτι. Στέκεται μιὰ στιγμὴ ὁ Τάκης ἀναποφάσιστος. Καὶ ὕστερα πηγαίνει κοντά:—«Καίτη μου, συχώρεσέ με ποὺ σ' ἔκαμα ν' ἀρρωστήσῃς....» Ἀνοίγει ἀργὰ ἡ ἀρρωστη τὰ μάτια κι' ἕνα χαμόγελο ἀνθεῖ ὀτὰ χείλια της κι' ἀρκάζοντας τὸ μικρού σικο χεράκι τὸ γεμίζει φιλιά.

Ἡ μαμμὰ φαίνεται στὴν πόρτα. Τὰ κατάλαβε ὅλα: —Ἔλα Τάκη. πήγαινε νὰ παίξῃς, ἄφησε τὴν Καίτη ἡσυχη.

— Φεύγω, μαμμάκα, μὰ πές μου θὰ γίνει καλὰ ἡ Καίτη τώρα ποὺ τῆς ζήτησα καὶ συχώρεση;

—Ναί, χρυσό μου, ναί...

Μ' ἀνάλαφρη καρδιὰ τρέχει ὁ μικρούλης στὸ παιχνίδι. Καὶ κυθόλου δὲ σκέφθηκε νὰ ἐξηγήσῃ γιατὶ ἡ φωνὴ τῆς μαμμᾶς ἔτρεμε τόσο πολύ...

Τριανταφυλλένια

Ο ΤΣΟΛΑΣ

Ἀφιέρωμα στὸν Δοξασμένο Τσολιά.

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 68)

Γειά σου, Τσολιά; λεβέντη ἐσύ, μὲ φουστανέλλα κοὶ μὲ φέσι, ποὺ ἡ δόξα κάλι περισσὴ σὲ σένα θὲ νὰ πέσῃ!

Τρελλὴ Πεταλούδα

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΚΙ' Ο ΦΘΟΝΕΡΟΣ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 20)

Ἕνας φιλάργυρος κι' ἕνας φθονερός, ταξειδεύοντας στὴν πεδιάδα, ἀνταμάσανε τὸν Ἅη Γιάννη. Ἀφοῦ βαδίσανε πολλὴ ὥρα μαζί, ὁ Ἅγιος, θέλοντας νὰ τοὺς δοκιμάσῃ, φανερώθηκε καὶ τοὺς λέει:—Μιὰ ποὺ μοῦ κρατήσατε συντροφιά, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω ἔτσι δά. Ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς ἂς μοῦ γυρέψῃ ὅ,τι θέλει· θὰ τοῦ τὸ δώσω ἀμέσως. Στὸν ἄλλονε θὰ δώσω τὸ διπλὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μοῦ γυρέψῃ ὁ πρῶτος.

Οἱ ἀνθρωποί μας βρεθήκανε σὲ δύσκολη θέση: Μ' ἕνα τους λόγο μπορούσανε νὰ γίνουν τετράπλουτοι, μὰ ἕλα ποὺ ἡ πλεονεξία μπῆκε στὴ μέση! Ὁ φιλάργυρος ἤξερε πὼς ἄμα μιλοῦσε πρῶτος, θἄπαιρνε πιὸ λίγα ἀπ' τὸν ἄλλον. Ὁ φθονερὸς πάλι δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν σύντροφό του πιὸ πλούσιο. Ὁ ἕνας παρακινοῦσε τὸν ἄλλον νὰ ζητήσῃ τὰ πιὸ πλούσια πράγματα, μὰ κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε νὰ μιλήσῃ.

Στὸ τέλος ὁ φιλάργυρος, ἔξω φρενῶν, πέφτει ἀπάνω στὸ φθονερό, φοβερίζοντας πὼς θὰ τὸν σκότωνε ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνῃ.

—Ἔ λοιπόν! θὰ μιλήσω, λέει ὁ φθονερός, ὅπως τὸ ἐλάτταμά του κατέπνιξε τὴν πλεονεξία. Ἅη Γιάννη μου, κάμε μου τὴ χάρη νὰ γίνω μονόφθαλμος.

...Εἶπε κι' ἔγινε. Ὁ ἕνας μονόφθαλμος κι' ὁ ἄλλος τυφλός.

Κι' αὐτὸ ἤτανε ὅλο τὸ κέρδος ποὺ βγάλανε ἀπὸ μιὰ περίσταση ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴν ἐπωφεληθοῦν κι' οἱ δυό.

Μαμζὲλ Φιφὴ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μητέρα! Ἕνας ποντικὸς ἔπεσε μέσα στὸ λάδι!

— Ἔ δὲν τὸν ἔβγαλες;

— Ὄχι. Ἔρριξα τὴν γάτα μέσα νὰ τὸν πιάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

***

Στὸ σχολεῖο.

— Τάκη, πόσαι εἶναι αἱ ὧραι τοῦ ἔτους;

Ὁ Τάκης πολλαπλασιάζει γρήγορα-γρήγορα 365 ἐπὶ 24 καὶ ἀπαντᾶ:

— Ὀκτὼ χιλιάδες ἑφτακόσιες ἑξήντα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίμη Μπιζάνη

***

Ὁ Τοτὸς σὲ μιὰ νυκτερινὴ διασκέδαση:

— Ἄ, πῶς κουράστηκα, πῶς νύσταξα! Θὰ κοιμηθῶ 48 ὧρες τὸ ἡμερόνυχτο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σ. Κοφρτη

***

Τὸ *Φάσμα* γράφει σ' ἕνα φίλο του:

«Ἂν μέν λάβῃς τὸ γράμμα μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, ἀρκεῖ νὰ κάμῃς ὅσα σοῦ γράφω. Ἂν ὅμως δὲν τὸ λάβῃς, νὰ μοῦ γράψῃς ἀμέσως γιὰ νὰ σοῦ τὰ ξαναγράψω».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγ. τῆς Εἰρήνης

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Ἰουνίου 1923

ΣΑΣ εἶχα συστήσει ἄλλοτε, νὰ σημειώνετε, ἐ ὅ,τι μοῦ στέλνετε, πρῶτο-πρῶτο τὸ ψευδώνυμό σας καὶ μὲ κόκκινο μελάνι. Φαίνεται, πὼς τὴ σύστασή μου αὐτὴ οἱ νέοι μου φίλοι δὲν τὴν ἄκουσαν τότε καὶ δὲν τὴν ἔμαθαν κατόπι ἀπὸ ἄλλους. Ἔτσι τὴν ξαναλέω σήμερα γιὰ ὅλους: Κάθε τί ποὺ στέλνετε στὴ «Διάπλασι», καὶ *προπάντων γράμμα*, πρέπει νἀρχίζῃ μὲ τὸ ψευδώνυμό σας κοκκινο γραμμένο στὴν ἀπάνω ἀριστερὰ γωνία, μὲ τὸ νομά σας, τὴ διαμονή σας (διεύθυνση) καὶ τὴ χρονολογία. Π: χ:

Ἱερὰ Δάφνη

Γεώργιος Κ. Ἀσημάκης

Ἀθῆναι, 15 ὁδὸς Μακεδονίας

10 Ἰουνίου 1923.

κι' ὕστερα τὸ «Ἀγαπητή μου Διάπλασις» κτλ. "Ἔτσι ἡ ὑπογραφή σας στὸ τέλος, ἂν εἶναι καὶ λεγάκι δυσανάγνωστη, ὅπως εἶναι συνήθως· οἱ ὑπογραφές, δὲν πειράζει. Ἐγώ, ἀνοίγοντας τὸ γράμμα, θὰ βλέπω *εὐθὺς* ἀπὸ ποιὸν εἶναι. Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα θέλω καὶ γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ συμμορφωθῆτε ὅλοι.

Ναί, *Δεσποινίδιον*, τὰ μαθήματα πρῶτα πρέπει νὰ κοιτάζῃς καὶ μὴ μοῦ γράψῃς παρὰ μόνον ὅταν εὐκαιρῆς. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη. Φίλησέ μου καὶ τὴν ἐξαδελφούλα, ποὺ ἤταν ἔρχεται τὸ φύλλο, χωρὶς: «Ἔχει σήμερα καὶ Τοτό;»—Τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν μόνο στὸ γραφεῖο μου πωλοῦνται, 50 λεπτὰ τὸ ἕνα.

"Ἕνα νόστιμο μοῦ γράφει ἡ *Τριανταφυλλένια*. Στὸν τόπο της, μερικοὶ κερδοσκόποι ἔκρυψαν ζάχαρη κι' ὕψωσαν τὴν τιμή. Τὰ σπίτια, οἱ νοικοκυρές, συνεννοήθηκαν ἀμέσως καὶ περιώρισαν τὴν κατανάλωση. Μιὰ ἐπιτροπὴ γύρισε τὰ οἰκοτροφεῖα καὶ σύστησε σὰ παιδιὰ νὰ τρῶνε λιγότερα γλυκά. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν ἀνέβαζαν οὔτε τὴ μισὴ ζάχαρη ἀπὸ ἄλλοτε. Κι' οἱ κερδοσκόποι ἀναγκάσθηκαν νὰ κατεβάσουν πάλι τὴν τιμή της. Νὰ τί ἔπρεπε νὰ γίνεται παντοῦ, γιὰ ὅλα τὰ εἴδη!..—Εἶμαι βεβαία, ἀγαπητή μου, ὄχι μόνο πὼς τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ στέλνεις εἶναι δικά σου, ἀλλὰ καὶ πὼς ἐπιβλέπεις τὶς μικρότερες ὥστε νὰ μὴ κάμουν ποτὲ ἀντιγραφή.

Κάποιος *Εὐστρ.*, «καλλιτέχνης», ἀπὸ τὸ Μέτωπο, ἔστειλε στὸν κ. Φαίδωνα ἕνα ποίημα. Ἀλλὰ γραμμένο μὲ μολύβι, τρίφτηκε, σβύστηκε καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ διαβάσουμε ἀχεδὸν λέξη. Οὔτε κἂν ὁλόκληρη τὴν ὑπογραφή του ἀποστολέως.

"Ἐλαβε, *Δροσούλα τῆς Αὐγῆς*, διεβίασα τὰ τετράδιά σου καὶ σοῦ ἔστειλα καὶ ἄλλα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὰ Παιδ. Πνεύματα ὅμως, καὶ τὰ «Φαιδρά», καὶ ὅ,τι ἄλλο, πρέπει νὰ μοῦ τὰ γράφῃς τὸ καθένα χωριστά, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα, γιατὶ πάνε χαμένα.

Σοῦ ἔστειλα δυὸ τετράδια, *Νησὶ τῆς Ἀφροδίτης*. Εὐχομαι νἀνταμοιφθεῖν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κόποι καὶ νὰ περάσῃς ἕνα εὐτυχισμένο καλοκαίρι· «μὲ μελέτη πιάνου, Διάπλασι, βιβλία ποὺ τόσο σᾶρέσουν καὶ λίγο νοικοκυριό». "Ω, ναί, θὰ ποθήσῃς πάλι αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ σχολείου ποὺ μὲ τόση χαρὰ τὴν ἀφίνεις φέτος...

"Ορθαὶ λύσεις, *Τάρκις*, θεωροῦνται μόνον αἱ δημοσιευόμεναι. Ἀλλοιώτικα θὰ ἤθελα χρόνια γιὰ νὰ ἐξαλείψω ἕνα *Διαγωνισμό!* Ἐπειδὴ ὅμως, πολλὲς φορές, στεῖς Ἀκροστιχίδες π: χ:, ταιριάζει λαμπρὰ καὶ μία ἄλλη λέξις ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔβαλε ὁ συνθέτης (π: χ: νῆσος τοῦ Αἰγαίου μὲ Ρ στὴ μέση εἶναι καὶ Πάρος καὶ Σύρος καὶ Πόρος). εἶπα ὅτι ὁ λύτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σημειώνῃ, ὄχι μιὰ μόνο, ἀλλὰ ὅσες. ταιριαστὲς λέξεις βρίσκῃ γιὰ κάθε "Ἄσκηση. Κι' ἐγώ, ἅμα βλέπω μέσα καὶ τὴ δημοσιευμένη, θεωρῶ τὴ λύση του ὀρθή. — "Οσο γιὰ τὶς Ἀσκήσεις, ποὺ δὲν τὶς λύνει κανεὶς ὁ ὁλκληρες, αὐτὲς βέβαια πάνε χαμένες. Ἐπτὸς ἂν εἶναι π: χ: Λογοπαίγνια. Τότε ἂν βρῇ κανεὶς μόνο τὸ ἕνα, ἢ μόνο τὰ δύο, ἀπὸ τὰ τρία ποὺ ζητοῦνται. θἄγῃ μιὰ ἢ δυὸ λύσεις, ἐνῷ ἕνας ἄλλος θἄχῃ τρεῖς.

"Ἕνα μεγάλο λάθος ἔγεινε στὸ προηγούμενο φύλλο: ἀπὸ ἀπροσέξια στὸ τυπογραφεῖο,—ἀπροσέξια στὴν τοποθέτηση τῶν σελίδων στὸ πιεστήριο,—ἡ 7η σελὶς ἐτυπώθη στὴ θέση τῆς 8ης κι' ἡ 8η στὴ θέση τῆς 7ης. Δυσευχάρεστο ἦταν δύσκολο νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ ξαναστηθοῦν ἐξ ἀρχῆς τόσα φύλλα κι' ἄχθομαι νὰ ὑποστῇ τὴ δαπάνη τοῦ κριτοῦ ὁ φτωχὸς ἐγτάης ποὺ ἔκαμε τὸ λάθος. Γι' αὐτὸ ἐπροτίμησα νὰ τὰ ἀφήσω. "Ἐπειτέλους κι' ἔτσι τὸ φύλλο διαβάζεται.

Κι' ἕνα λάθος τώρα μικρὸ κι' εὐκόλως ἐννοούμενο. Ἡ πρώτη λέξις τῆς ἐπ' ἀριθ. 541 Charade εἶναι saimant.

Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου, *Διάπλασι*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ θὰ προσπαθήσῃς νὰ ξεσπαθώσῃς. Εἶδες πὼς ἡ λίγη γλύκα ἔχει τὸ φύλλο τὸ δικό σου ἀκόμη; ἄλλη τὸ ξένο, ἔστω καὶ τοῦ ξαδέλφου; Κι' ἄλλα παιδιὰ παρατήρησαν αὐτὴ τὴ διαφορὰ καὶ μοῦ τὸ εἶπαν.

"Ονειρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Αὐτὸ ποὺ ζητᾶς ὅμως εἶναι ἀδύνατο. Πῶς μπορῶ νὰ πῶ ψέμμα γιὰ νὰ κερδίσῃς ἕνα στοίχημα, ἔστω καὶ μ' αὐτὸ τὸν ἅγιο σκοπό; Νὰ τὸ ἀποσύρῃς λοιπόν, γιατὶ ὁ σκοπὸς δὲν ἁγιάζει πάντοτε τὰ μέσα.

Πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ γραμμάτκι σου, *Δημοσθένη Γ. Ν.* Τί καλὰ ποὺ θὰ πάρῃς τοῦ χρόνου ψευδώνυμο καὶ θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά! Ἀλήθεια, εἶδες ταχυδρόμο νὰ στέκεται καὶ νὰ διαβάζῃ τὸ φύλλο μου; Νὰ πῶς μάγαπούν ὅλοι. "Οσο γιὰ τὸ κεντέλεπτο γραμματόσημο ποὺ βλέπεις στὸ φύλλο μου κι' ἀτορεῖς, ἔτσι εἶναι τώρα ὁ νόμος. Ἡ ἐφημερίδες πληρώνουν ἕνα λεπτὸ καὶ τὰ περιοδικὰ πέντε. Καιρετίσματα στὴν ἀδελφή σου.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, *Ἀλησμόνητη Σμύρνη*. Βέβαια εἶναι πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα νὰ προτείνῃ κανεὶς ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν, νὰ κάνῃ τὸν ἄλλον νὰ τοῦ στέλνῃ τετράδιο καὶ νὰ μὴν τὸ ἀντιποδίδῃ! Εὐτυχῶς δὲν τὸ κάνουν ὅλοι. Καὶ πάλι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ καθυστεροῦν, πολλοὶ δὲν τὸ θέλουν κι' ἀργότερα κάνουν τὸ χρέος τους.

Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, *Ἀστεροπὲ Νίκη*, ἐδῶ θἀρθῇς τὸ καλοκαίρι ἢ στὴ Γερμανία θὰ πῇς, νὰ πάρῃς τὸ δίπλωμά σου στὸ πιάνο; Σοῦ εὐχομαι τὸ δεύτερο. δὲν ἐπιθυμία κι' ἔν ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.—Κι' ἐδῶ εἶχαμε μεγάλη ζέστη, ἀλλὰ δόρεξε καὶ δρόσισε. Ἐκεῖ ὁ φούρνος ἐξακολουθεῖ;

Ναί, *Ἐλεύθερο Πουλί*, νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα ὅταν θὰ κλείσουν τὰ σχολεῖα καὶ νὰ μὴ μὲ κάνῃς νὰ ρίχνω πικρνιὲς κάθε φορὰ ποὺ λαβαίνω ἕνα ἀκριβοθώρητο γράμμα σου. Στὴ Σμύρνη ἤσουν, στὴν πατρίδα σου. Πάλι καλὰ ποὺ κι' ἐδῶ μκόρισες νὰ μοῦ κάμῃς τόσους συνδρομητάς. Δὲν πιστεύω νὰ νομίζῃς πὼς ἔχω παράπονο!

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς:

Χριστ. Γ. Φωτεινός, ἀρ. 4. Τὰ μέλη τῆς «Κρατειᾶς Ὀμοσ. ὁνείας Ὀρφανοτρ.» ἀρ. 20. Ἀνδρεωτὴς - Σωρινοφεί ἀρ. 2,50. Χαρὰ 25.

Ἐν ὅλῳ Δρ.	51,50
Προηγούμενοι εἰσφοραί »	2465,80
Ἐν συνόλῳ Δρ.	2517,30

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῇ, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἀρ. 5. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀναπαυόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ Δ, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Ε, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα Νικητὴς τῆς Μάχης ἀ. (ΣΚ). Γεράκι, ἀ. (ΑΠ).

Ὡραία Ἀνδρονίκη, ἀ. Μπαγιαντέρα, (ἐγώ). Σαμπανιέβα, (ἐγώ). Ἀρσὲν Λουπέν, ἀ, (ΣΚ). Ἀήττητο Ἐὐζωνάκι, ἀ. (ΣΚ). Λιᾶκος, κ. (ΜΗ). Νεαρὸς Σημαιοφόρος, ἀ. (ΚΑ). Βεζούβιος, ἀ, (μπούμ). Ὀρφεύς, ἀ. (;;;). Φοὺ-Τσού, ἀ. (Κιτέζος), Οὐρανός, ἀ, (ΜΜ), Βασίας Ἀρκάς, ἀ. (...).

Ἀν ανεώσεως Ψευδωνύμων: Καρυοφύλλι τοῦ «21», ἀ. Νόρμα, κ. Γαρδένια, κ. Ἀδιαφόρητη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ ἀρτάσεις δραχ. 1,50. Διὰ τὰς περισσοτέρας λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

***Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νἀντιλάξουν ἡ Μοῦσα μὲ Μπεεόβεν, Κάϊνε, Ἄτυχον, Ἀστεροπαίδο, Μπεεμπαντάκον, Νεφέλην, Δροσούλα τ. Τσιρίγου.—ἡ Ἄπτερος Νίκη, μὲ ὅλους τοὺς; Καϊρινούς.—ἡ Ρεζεντά, μὲ Ρίνα, Βεατρίκη, Νεφέλη, Κική, Μελοθάνατη, Σπανιόλα, Τριανταφυλλένια, Ρέα.—ὁ Ἥρως τῆς Κιουτάχειας μὲ Σανθὴν Μαρκησίαν, Ζουλού, Μπεεμπαντάκον.--ὁ Θρῆνος Μάνας μὲ Τούλπε, Τσουκνίδα, Περούζέ.—ἡ Σμύρνη μὲ Κόμ. τ. Ἀχαρνῶν, Δόκ. τ. Ἀθηνῶν, Νηρ. τ. Ἀνθέων.—ὁ Καπετὰν Φασαρίας μὲ Νύμφ. τ. Δάσους, Σμύρνην, Καλλιτέχνην, Κεραυνοῦ. Ἵππόστην.—ὁ Ἰδανισμὸς μὲ Φιφή, Φάσμα, Τιτίκα.*

*Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Θάμιν (ὁ «Κακὸς Δρόμος» ὑτάρχει καὶ τιμᾶται ὅρ. 8, ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ παιδιὰ σὰν τὴν «Ἀδελφούλα μου»!) Κῦνα (πολὺ καλὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ στέλνεις· καὶ βέβαια θὰ εἶναι ὁλοσδόλου δικά σου!) Ρεζεντά (καλῶς νὰ ἔλθῃς, σὲ περιμένω!) Ἀγνοῦλαν (κεραστικά!) Ἀνατέλλουσαν Σελήνην (πιστεύω νὰ μὴν εἶναι τίποτε· ὅταν θὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ θὰ ὑποδληθῇς σὲ θεραπεία, θὰ σοῦ περάσῃ!) Δοξασμένο Κρητικόπουλο (δλα δεκτὰ· μὴ στενοχωρῆσαι;) Ὀρφανεμένην Μικρασίαν (ἔλαβα κι' ἐκανόνισα τὸ ζήτημα· πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ γράμμα σου· ὅλοι σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ὡραῖα ποὺ γράφεις!) Καλλικάντζαρον (περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς τὸν καλὸ βαθμό· συλλυπητήρια δὲν διαβιβάζω παρὰ δι' ἐπιστολῆς ἢ Μ. Ἀγγελίας· ψευδώνυμο μὲ λατινικὰ γράμματα δὲν ἐπιτρέπεται!) Μοῦσαν (δὲν πειράζει· μοῦ γράφεις συχνότερα ἅμα τελειώσουν τὰ μαθήματα!) Κίρριην Μάσκαν (ἔστειλα, εὐχαριστῶ· τὸ κομμάτι σου τὸ ἔλαβα ἀφοῦ ἔπαυσα νὰ δέχομαι καὶ νὰ ἐγκρίνω· ἀργότερα θὰ ἰδῶ τί θὰ κάμω·) Σμύρνην (πολὺ λυπήθηκα γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις· Διαπλασόπουλα καὶ νὰ πιάνουν στὰ χέρια τους τέτοια περιοδικά; μὰ καὶ σὺ ποὺ τὸ ἔρεις πὼς εἶναι «ἀνηθικώτατο;» ἐξ ἀκοῆς βέβαια· γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ διάβασες κανένα φύλλο!!) Π. Α. Οἶκον. (ἔστειλα· διάλεξε ἄλλο ψευδώνυμο, γιατὶ Μαῦρον τῆς Βενετίας ἔχομε) Καρυοφύλλι τοῦ 21 (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα καὶ συνεμορφώθην·) Τάκην Δ. Παπ. (θὰ σοῦ ἐπέβαλα ποινή, ἂν ἤξερα νὰ σοῦ πῶ καὶ τρόπο γιὰ νὰ βρίσκῃς θέματα· τί νὰ γίνῃ! Θὰ μοῦ γράφῃς; μόνο ὅταν βρίσκῃς καινοῦνα θέμα· καλὸ ταξεῖδι!) Μπαγιαντέρα (ἡ ἀγγελία κάνει 35,60· ὥστε ὀφείλεις ἀ. 0·) Χουσκάρ (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τοὺς στίχους καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) Σανθὴν Βιολιστὴν (ναί, δυστυχῶς, ἔτσι εἶναι· ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμε στὸ μέλλον·) Ονειροπόλον τῆς Δόξης (ἔστειλα καὶ 7 τετράδια·) Πουλὶ τῆς Καταιγίδος (νὰ τοὺς τὸ θυμίσῃς, γιατὶ τοὺς τὰ ἔστειλα·) Παῦλον Κ. Παχ. (τὸ ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ·) Μυσταγωγὸν Ἵππέα (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ θὰ καταβάλλετε γιὰ τὴ διάδοσή μου· ἀλλὰ θὰ παρακαλοῦσα καὶ σᾶς, καὶ τοὺς ἄλλους, νὰ μὴν ὀνομάζετε ἕνοὺς συλλόγους σας *σύμμορίες*, μὲ λέξη ποὺ ἔχει κακὴ σημασία καὶ δὲν χαρακτηρίζει βέβαια ἕνα συνασπισμὸ ἀπὸ διαλεγμένους γιὰ τέτοιο σκοπό!) Μέλισσαν (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου· χαίρω ποὺ ἔνεινες καλά· γράφε μου·) Ἀφανέρωτον Ἥρωα (περαστικὰ καὶ κλὲς ἐξετάσεις· χαιρετίσματα στὴν Καρδιὰ Ἡρώων·) Μιεραστατάκι (ἐμπρὸς λοιπόν! τώρα ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο...) Κίρκην, Προσκοπάκι τοῦ Ἐλληνστόντου, Ἡσίοδον, Πλανόδιον κτλ. κτλ.*

Γιγαντομάχον "Ἐλληνα, Πειραϊκὴν Ἀθραν. Ζύλον Ἀπελέκητον (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Ἰουνίου, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ. Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου

343. Λεξίγραφος

Ἀπ' τὰ μυρηκαστικὰ
Ἕνα ζῶο ἂν συνενώσῃς
Μ' ἓν ἀπὸ τἀρνητικά,
Θὰ βρεθῇς σὲ κάποιο μέρος
Ἀπὸ τὰ μαγευτικά...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Εἰρήνης

344. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸ λαιμό,
Ἄλλη νῆσος θὰ προβάλῃ,
Πιὸ κοντά μας, στὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσομαλ. τ. Σφακιῶν

345. Τονόγριφος

Τὸ φῶς ἀνάμεσ' ἀπὸ ἐμὲ
Στὴν κάμαρα περνάει.
Ἀλλάζω τόνο; εἰς ἐμὲ
Ὁ Τοῦρκος προκυνάει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου—Συριανοῦ

346. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἂν κάποιου ἀπὸ τὰ γράμματα
Τὸ τρίτο του ἀλλάξῃς,
Ἀμέσως μ' ἕνα πήδημα
Κεῖ κάτω θὰ πετάξῃς.
Ἀλλ' ἂν κι' αὐτὸ θελήσῃς
Νὰ τἀναγραμματίσῃς,
Θὰ σχηματίσῃς ζῶο
Ἀκέραιο καὶ σῶο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκαλανθίδος

347. Ρόμβος

* = Σύμφωνον
* * * = Ἀρνητικὸν
* * * * * = Χώρα τῆς Ἑλλ.
* * * * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγ.
* * * * * = Μετεωρολογικὸν
* * * = Κτητικὸν
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος

348. Κρυπτογραφικὸν

123456782 = Ἀρχοῦας θεός
23671 = Μαλάκιον
314482 = Προτέρημα
415582 = Ὅρυμα
54782 = Οὐράνιον σῶμα
67482 = Φορεῖται
76682 = Ζῶον
86412371 = Γύμνασμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θέλμας

349-353. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

λάρος, νομός, πάχος, πῦμα, σόλος,

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχ. Γ. Καραλάκη

354. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ.

Νἀναγραμματισθοῦν αἱ κατωτέρω λέξεις, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νέων λέξεων νἀποτελεσθῇ ἀρχαῖον γνωμικ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. *Περιόδου* (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἕξῆς ἑπτά: 5ος 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 18*, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β Περιόδου (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄραφος *δρ. 47* καὶ ραμμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν *δραχ. 2* ὁ ἄραφος καὶ *δρ. ὅν* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*,—εἴτε ἄραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' — 975)

ΓΥΝΑΙΚΑ, τὴ φιλία μου ἔχεις δέχεσαι ἀλληλογραφία; Ὑποστηρίζω τὸ σύλλογό σου.

ΜΕΛΙΣΑ

(ΚΓ' — 976)

«ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

Κινεζική Δημοκρατία», δεχόμαστε τὸ στοίχημα μὲ 100 δραχμὲς στὸ ψευδώνυμο.

Ἀργώ, Παπαροῦνα, στοιχημα τίζουμε 50 δρχ. κάθε Ἀργοναυτικὸ ψευδώνυμο; Γιὰ τὸ δῶρο... μετεί.

(ΚΓ' — 977)

Βρὲ *Προσκοπάκι τοῦ Ἑλληνοσπόντου*, δὲ θὰ βάλῃς γνῶσι; *Ὡραία Ἀνδρονίκη*

(ΚΓ' — 978)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιόκοσμο χαιρετῶ ἅπαντος

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ

(ΚΓ' — 979)

Μέμφις, μὲ ξεύρεις καὶ σὲ ξύρω. Μὲ ἀνακαλύπτεις; Ἀούα!!! *Ἰδομενεὺς*

(ΚΓ' — 980)

Ἀποτελέσμ. Διαγωνισμοῦ μου: *Βραβεῖον* Α': Χελιδών, Β': Ἀνυπόταχτη, Γ': Πανούκλα.—Ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς «ΜΑΥΡΗΣ ΣΚΙΑΣ». ΜΗΣΤΥΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' — 981)

Κίρκη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσω Διαπλ.; Στέλλω πρῶτο. *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*

(ΚΓ' — 982)

Δόξα Ματωμένη, *Ἥρωα τῆς Κιουτάχειας*, *Πίστις-Πατρίς*, ἄργησα νὰ σᾶς στείλω τὰ Μ. Μ. μου. Συγχωρήσατέ με. Μικρά τινα ἐμπόδια μ' ἀνάγκασαν. Περιμένω γρήγορα τὰ δικά σας. Δὲν ξέρω ἂν σᾶς ἀρέσουν. Πρώτη φορά μου γράφω καὶ οὔτε ἔχω ξαναΐδῃ. *Ἄπτερος Νίκη*

(ΚΓ' — 983)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ἅπαντας, προπαντὸς Ἀκράτητο Γέλιο, Πανούκλα, Ἀνεβοκατέβασμα, Τριανταφυλλένια. *Ἡσίοδος*

(ΚΓ' — 984)

Εσμέ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσω Διαπλ.; *Ἰδομενεὺς*

(ΚΓ' — 985)

Ρόζα, *Μικρὰ Πιανίστα*: εὐχαρίστως, ἔστειλα. *Ἀνατέλλ. Σελήνη*, θυμήσου.. *Γκόρμπιο*, ἔγραψα *Τριανταφυλ. Μπουκετάκι*, ἀλληλογραφοῦμε; — ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΓ' — 986)

ΑΡΟΜΟ ΑΝΟΙΞΕΙΣ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ἀποκοιμισμένα Θεσσαλονίκης, ἐρχομαστε κὰ σᾶς ξυπνήσουμε ἀπ' το βαθὺ λήθαργό σας, νεροπή σας!

ΣΑΧΛΟΚΙΝΕΖΩΠΟΥΛΑ, ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙ ἀδρανῶν ἐγκεφάλων, ἐδῶ θὰ φανῇ ἡ ψευτοπαλληκαριά σας· ἀνακαλύφτε μας ἂν μπορεῖτε.

ΣΥΛΛ. ΜΟΖΑΡΤ, σκοπός σας ὑπέροχος, ἀλλά, ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ, ΑΙΣΤ, καταδεχθῆτε, ὑπερήφανες, νὰ γυρίζετε λιγο τὰ κεφαλάκια σας.

ΧΑΛΑΣΤΡΕΣ: Ὁ ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ ξεχειλᾶ, ἀλλὰ γρήγορα ξεραίνεται, μπούμ! = Δημ. Νικολάου. Αὐύα, ΙΠΠΟΤΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ, εἶσαι ὁ Ντῖνος Νικολάου. Γιὰ νὰ ξέρῃς, φιλαρακο, τὶ θὰ 'παθῃς:

ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ!! ΣΑΜΠΑΝΙΕΒΑ!!

(ΚΓ' — 987)

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Ἀκράτητο Γέλιο, ἔτυχε νὰ μάθωμεν τὸνομά σου. Δὲν πιστεύομεν νὰ σὸ γνωρίζῃ ἄλλος. Τὶ λὲς γι' αὐτό; *Σὲ κρατοῦμε*, γιὰ γοῦστο.

(ΚΓ' — 988)

Δύο τρελλοί, εἰσερχόμενοι στὸ Διαπλασιόκοσμο, χαιρετοῦν ἅπαντας, ἰδιαιτέρως τοὺς τρελλούς. Ἀστυνομικοί, βρῆτε μας. Ζουλού, Ρίτα, Μπερμπαντακο, συμμαχοῦμε; *Τρελλὴ Νεῖτης*, *Τρελλὸς Ἔφηβος*

(ΚΓ' — 989)

«ΕΝΩΣΙΣ». *Κουϊκουΐνος* = *Θανόπουλος*, *Πιπιλουλού* = *Πουλάκης* (γιὰ ἐκδίκησῃ). Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι.

ΑΟΥΝΑΒΙΣ, ΒΟΛΓΑΣ

(ΚΓ' — 990)

Ἀποτελέσματα Διαγων. ΚΓ' 614 σεὶς 30 Ἰουνίου. Στείλατε ὅλοι! «Ἀργοναυτ. Ἕνωσις» στοιχηματᾶμε; Ἐσκέπασμα: Ἐργίνος: Μούλας, Ἄτυχος Προσφυγόπαις: Γουναρίδης, Ἀντιπρόσωπος «Κεραυνοῦ». «*Κεραυνέ*», εἶμαι ἁρμόδιος; ΧΟΥΑΣΚΑΡ

(ΚΓ' — 991)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ *Διαγωνισμὸ Μ. Μυστικῶν μὲ τρία ἐκλεκτὰ βραβεῖα. Προθεσμία δίμηνος. Ἀσφαλὴς Δ]σις: Σταῦρον Μορα γκόν*, ρ. τ. *Ἀθήνας*. *Ἀνταλλάσσω καὶ κάρτες*. ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΓ' — 992)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

ΚΕΡΑΥΝΕ, γιὰ νὰ ξέρῃς· Δευτεριὰ ἢ Θάνατος: Ρεμέντζης, Ἀήττητος Ἀεροπόρος: Ρακόπουλος. Ὑποταχθῆτε, ἄλλως συνεχίζομεν, *Σιφῆρη Μαΐ* (Μπασιάκο), γιὰ ποιους μᾶς πέρασες;

ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ

(ΚΓ' — 992α)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΩΣ. Διαγων. Διηγήματος. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα δύο, συμμετοχὴ δραχμή. Δ]σις: (ΚΓ—602)

(ΚΓ' — 993)

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ. Διαβολογιατρός: Μιχόπουλος, Ἐκδικητὴς Ἐπαναστάτης: Ζωγράφος, Ὀνειροπόλος Δόξης: Κοτσιομύτης, Πορφυρογέννητος, Ἀνεβοκατέβασμα: Ἀδελφοὶ Καπετανάκη.

ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ

(ΚΓ' — 994)

Μαργαριταρένια, τὶ γίνεται ὁ βαπτιστικός μου Δημητράκης; Γράψε μου. Ρεζεντᾶ

(ΚΓ' — 995)

Χρυσαυγή, δεχθῆτε τὰ πιὸ θερμά μου συλλυπητήρια. Σᾶς συμπονῶ. Ἀγνούλα

(ΚΓ' — 996)

Εἰς ὅσους καὶ ὅσες εἶχον τὴν εὐγενῆ κλωσύνην νὰ μοῦ στείλουν Μ. Μ. θὰ τοὺς ἀπαντήσω λίγο βραδύτερον, διότι ἀσθενῶ. *Ἴρμα*

(ΚΓ' — 997)

Ἀποτελέσματα Διαγων. Καρτῶν Βρυβεύθηκαν: Γυναίκα, Σκλάβα, Φρενα. Λοιπούς εὐχαριστῶ. *Ἀβιορέττα*

(ΚΓ' — 999)

«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓ. ΚΑΡΤΩΝ

ΒΡΑΒ. Α': ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑ ΣΕΛΗΝΗ *Ἰσότιμοι*: Δον Φασουλάκης, Καραθανάσης, Κομφούκιος, Τραγουδ. τ. Θρακῶν. ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β': ΛΟΞΙΑΣ. *Ἰσότιμοι*: Ἀγριο ἀτσικο, Καπετὰν Καραπιπέρης, Σμύρνη. *Ἔπαινος*: Δαβύρινθος, Γλυνός.

Διαπλασόπουλα, μὴ λησμονεῖτε τοὺς νέους μας Διαγωνισμοὺς τοῦ 20οῦ φυλλαδίου.

ΖΑΤΟΥΝΤΑ! ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

(ΚΓ' — 1000)

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασόπουλα πρὸ παντὸς κορίτσια, Ἕλλη Ζίνου, Ἀσκληπιοῦ 31-Γ'. *Μικρὴ Σκλαβιὰ*

(ΚΓ' — 1001)

Λίστ, *Χρυσαυγή*, εὐχαριστῶ, στέλνω. *Τιάνια*, *Γαρδένια*, *Ἀνθεμίδα*, θέλετε ν' ἀνταλλάξουμε Μ. Μ; *Ἰδανισμὸς*

(ΚΓ' — 1002)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ... καλὲ Κωστάκη, γιατὶ κάνεις τὴν πάπια; Ἐ; κύριε Μίλιση, πᾶνε τὰ ψέμματα, ἤρθαν τὰ χωρατά!!..

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' — 1003)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ἅπαντας. *Σύλλογον Μουσῶν* εὐχαριστῶ. *Φαέθων*

(ΚΓ' — 1004)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ

«ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΖΟΥΛΟΥ, πὲς καλύτερα πὼς ἐπέσες σὺ στὴ φάκα μας. Γιὰ φαντασιώδεις ἀποκαλύψεις σου στοιχηματᾶμε ὅσα ὅσα. Δ/σις: Κόκκινον Κρίνον, ρ. τ. Ἀθήνας.

ΤΡΕΜΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΡΕΜΕΤΕ!

(ΚΓ' — 1005)

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Ἐγινε στὴν Κέρκυρα Ἀντιπρόσωπός μας ὁ ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ· τοῦ εὐχόμεθα κάθε ἐπιτυχίαν. *Ἀκράτητο Γέλιο*, εἶσαι στὴ διάθεσή μας. Χά! Χά!

(ΚΓ' — 1005α)

Ἀνεβοκατεβάσματα: Παιδίον τ. Δασῶν (Κωνστ. Βεϊνόγλου), Φάσμα, Βάγνερ (Παπακυριακόπουλος), Φιάκας(;): Εὐαγγελίδης. ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 1006)

Τύμβιε, ἀκόμη λεξικό; Σμύρνη, δὲν συνεννοούμεθα. *Οἰκονομίδης*

(ΚΓ' — 1007)

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ

«Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»

(ΚΓ' — 1008)

»ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ (*Σκίτσων*, *Γρίφου*). Μᾶς ἔστειλαν πολλοὶ καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Βραβ. Α.) ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΧΥΝΑΚΗΣ
Β.) ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ
Γ.) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ.

(ΚΓ' — 1010)

ΜΠΟΥΜ!

Α' ΕΚΡΗΞΙΣ ΤΟΥ ΒΕΖΟΥΒΙΟΥ

Κόμησσα τ. Ἀχαρνῶν=Καρπέτη, *Σιφῆρης Παΐς*=Μπασιάκος, *Θαλασσοταραχὴ* = Γκούβελος, *Φύσις Πλανήτης*=Ξάνθοπουλίδης, *Ἀβιορέττα* = Βεϊνόγλου, *Ἰωνικὸς Οὐρανὸς*=Τσαμόπουλος, *Ποσειδῶν*=Γεωργαντᾶς.

Εἶμαι ὁ ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ

(ΚΓ' — 1011)

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους πλὴν τοῦ Κουϊκουΐνου καὶ Πιπιλουλού, οὓς ἀποκαλύπτω: ΚΟΥΙΚΟΥΙΝΟΣ — *Θανόπουλος* καὶ ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ = Πουλάκης. ΟΡΦΕΥΣ

(ΚΓ' — 1012)

ΚΟΜΦΟΥΚΙΕ, τὴ συμβουλή σου γιὰ ν ιυτικὴ πυξίδα θὲ νὰ τὴν ἔχω. Ὅσο γιὰ τὸ Σύλλογό μου, ἀκόμα δὲν σοῦ ἔβγαλα τὸ διορισμό σου γιὰ Κριτικό του. Γιὰ νὰ ἰδῇς τὶ ἀξίζει μιὰ ἀποκοιμισμένη πού, κατὰ τὴ γνώμη σου, ἑτοιμάζει ὕμνο, σοῦ κηρύττω πόλεμο. Ἑνώσου μὲ ὁποιον θέλεις· δὲν σὲ φοβοῦμαι. ΛΙΣΤ

(ΚΓ' — 1013)

Μελαχροινὲ Ἱππότα, ἄρρωστος δὲν τὸξερα· περασικά σου ἔγραψα. *Φιλοπόλεμε*, μὴν ἤρθες στὴ Σαλονίκη τὸ χειμῶνα; «ΚΡΑΤΟΣ τῆς ΣΜΥΡΝΗΣ», θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ βραβεῖα. *Σμυρνιέ*, ἡ Δ]σίς σου; ΛΙΣΤ

(ΚΓ' — 1014)

Ἱππότα τῶν Τεμπῶν, *Χείμαρρε*, ἄδικα ὁ κόπος σας· σᾶς ξέρομε κι' ἐμεῖς· ἔτσι εἴμαστε ἴσια-ἴσια. *Ἀλησμόνητη Σμύρνη*, *Μίντελσον*

(ΚΓ' — 1015)

Χωρὶς τὴν παρούσι ἑνὸς τόσου ὑψηλοῦ προσώπου, ὡς ὁ πρόεδρος τῆς «Κινεζικῆς Δημοκρατίας» «ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ (!!!), ἡ ἑορτὴ τοῦ σχολείου μας θὰ ἦτο μηδαμινή.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΟΖΑΡΤ»

(ΚΓ' — 1016)

ΑΡΗ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΡΙΤΑ, ἕνα σας νεοτεροδιάκι καλλιτεχνικὸ Μ. Μ. θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ.

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 1017)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ διαγωνισμὸ γραμματοσήμων. Προτιμῶ σειρὰς ὁλοκλήρους. Προθεσμία δίμηνος. Τέσσερα ἐκλεκτὰ βιβλία γιὰ βραβεῖα. Δ)σις: (ΚΓ'—520). ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ. ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

(ΚΓ' — 1018)

ΖΟΥΛΟΥ, βάζεις κανένα στοιχηματάκι πὼς γελάσθηκες; Δὲν εἶμαι ὁ Μαῦρος Ἱππότης. ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ